

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a Lorenzo
Ferrer Figueras

Discurs del Sr. Rector Francisco Tomás Vert

València, 17 de febrer de 2005

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT A LORENZO FERRER FIGUERAS

Excel·lentíssim senyor Secretari Autonòmic de Universitats i Investigació
Excel·lentíssim senyor Vicerector de Política Científica i Cooperació Internacional
Il·lustríssima Senyora Secretària General
Professor Llorenç Ferrer
Excel·lentíssimes i il·lustríssimes autoritats
Membres del Claustre de la Universitat de València
Senyores i senyors, amigues i amics

L'acte que acaba ara amb les meues paraules ha estat de lliurament de la medalla de la Universitat de València al doctor Llorenç Ferrer Figueras, catedràtic que va ser, professor que encara és, de la nostra Universitat.

Aquest solemne acte que avui ens ha reunit en aquest emblemàtic paranimf, símbol de la pervivència i la tradició de la Universitat, té, a parer meu, un doble sentit. En primer lloc, el de retre homenatge al professor Ferrer, al mestre, que al llarg de més de quaranta-cinc anys ha dedicat el seu esforç, la seua vida millor, a la construcció de la Universitat de València tal com la coneguem avui. Però també -i és tan important o més- rebre la darrera, o tal vegada la penúltima, lliçó d'aquest mestre, la de la dedicació, la de l'amor, diria jo, a la Universitat de València.

Escoltant la *laudatio*, tan emotivament expressada pel professor Miguel Sanz, i especialment el sentit relat de la seua vida fet pel nostre guardonat, he reviscut els gairebé quaranta-cinc anys que són la intersecció entre els dos conjunts d'experiències vitals del professor Ferrer i de qui us parla. El meu primer contacte amb el professor Ferrer fou en l'examen de preuniversitari en l'edifici de la Facultat de Ciències, als inicis de l'estiu de mil nou-cents seixanta. Des d'aleshores fins al dia d'avui, no ens hem separat.

Professor i mestre en els meus anys d'estudiant de Química i de Física, company durant tants anys de claustre en facultats, juntes de govern, claustres universitaris. Puc dir amb tota seguretat que la meua carrera universitària ha estat orientada pels professors que, com Llorenç Ferrer, saberen despertar en els seus deixebles no solament l'amor per la ciència i el coneixement sinó la dedicació i la generositat per la *cosa pública*. Hem compartit ciència, experiències, responsabilitats de govern, i també alguna que altra aventura en aquells 60 i 70 tan negres, tan boirosos, però en els quals bullien les idees, les il·lusions, les utopies. Anys on Llorenç Ferrer no dubtà en acudir davant dels poders públics per tal de defensar als seus professors, als seus alumnes, als seus companys, detinguts per ser conseqüents amb les seues idees.

De tot allò que ens ha exposat el professor Sanz, de totes les experiències vitals que ens ha referit Llorenç Ferrer, n'extrauré aquells aspectes rellevants de la seua vida que fan de justícia la concessió de la medalla.

El professor Ferrer com a mestre i forjador de vocacions.
Sóc testimoni de la seua evolució docent en la nostra Universitat.
El seu magisteri ha estat sempre rigorós, inquiet i innovador.

Encara recorde la introducció de la teoria de conjunts, l'àlgebra moderna, es deia aleshores, allà per l'anys 1961, aclarint-nos que Bourbaki no era un matemàtic si no el nom del col·lectiu d'investigadors que debatién aquesta innovadora ciència. Però, a més de referir-me al contingut dels seus ensenyaments, he de dir que, tal com ell ens ha explicat, allà pels anys setanta del passat segle, fa més de trenta anys, Ja havia introduït les tècniques de treball i estudi mitjançant grups de treball tutoritzats, tècniques que a hores d'ara es postulen com les que haurem d'implantar en el marc de l'espai europeu de l'ensenyament superior.

La contribució del professor Ferrer a l'enriquiment de la Universitat de València i de la Universitat Valenciana en general.

La seua arribada a València el 1959 va suposar el despuntar d'un extens conjunt de vocacions matemàtiques. Al seu voltant van convergir aquells excel·lents professors de matemàtiques que anaven dispersos per la nostra ciutat. La seua escola va estendre's des dels estudis de Química, als de Física i Matemàtiques en la Facultat de Ciències, a la creació dels quals va contribuir de forma decisiva, com ens ha explicat, i als estudis d'enginyeria del aleshores Institut Politècnic, precursor de l'actual Universitat Politècnica de València. L'escola de investigació operativa que ell creà, manté a hores d'ara el seu dinamisme.

La contribució del professor Ferrer a la construcció de la Universitat de València com la coneixem avui.

La vida de Llorenç Ferrer està plena de fites rellevants per a la nostra Universitat. Darrer degà de la Facultat de Ciències i primer degà de la Facultat de Matemàtiques. Actiu membre de la Comissió que redacta els primers estatuts democràtics de la Universitat de València. Impulsor de la participació responsable dels universitaris en tots els aspectes de la vida acadèmica, de govern i de representació, a la qual cosa motivava sempre el seu compromís personal i la seua presència activa. Com ell ben bé ens ha explicat, en els darrers anys del franquisme, es va despertar l'esperit democràtic que informà els seus anys de joventut en els darrers anys de la república.

El compromís del professor Ferrer amb la societat i la "res publica", que ha estat expressat per professor Sanz.

En aquest compromís, Llorenç Ferrer ha estat al front de reivindicacions de manifestacions públiques, pero també de propostes concretes, d'actituds constructives i d'iniciatives participatives. I sobretot sempre ha estat convençut que el govern, en el més ampli sentit de la paraula no és acceptable si no és el fruit de la participació democràtica dels universitaris –dels ciutadans-, que mai més han de ser súbdits.

Llorenç Ferrer és un universitari incansable i generós.

Generós perquè al llarg de la seua vida ha sabut subordinar els seus interessos personals als que ell ha considerat com interessos superiors de la institució universitària. I ell va transmetre aquesta generositat a tots aquells que, al llarg de la seua vida, van conèixer i treballar amb ell, professors, P.A.S. i estudiants. Hauríem d'aplicar-nos a aprendre aquesta lliçó de generositat en els temps actuals on tot ho volem subordinar als nostres interessos personals o corporatius.

VNIVERSITAT ID VALÈNCIA
EL RECTOR.

Incansable he dit i no he d'amagar un dels seus darrers exemples. Quan finalitzava el seu fructífer període com a professor Emèrit, un dels més llargs en la nostra Universitat, va venir al meu despatx de vicerector d'investigació a comunicar-me la seua iniciativa de constituir un grup multidisciplinar per tal de treballar sobre la teoria del caos i presentar un projecte de recerca multidisciplinar davant del Ministeri de Ciència i Tecnologia. Us podria dir que el vaig animar; no va caldre. El projecte sota la seua direcció, fou aprovat i va constituir el nucli d'una intensa activitat investigadora en molt diverses àrees de la nostra Universitat.

Professor Ferrer, mestre company i amic, gràcies, moltes gràcies pel vostre treball, per la vostra dedicació i pel vostre amor a la Universitat de València. Moltes gràcies en nom de tots els que hem estat els vostres deixebles i als quals heu sabut il·lusionar per les Matemàtiques, per la ciència, per la universitat i en els quals heu contribuït al desenvolupament de la consciència ciutadana.

Llorenç Ferrer, sempre et recordarem envoltat d'aquests meravellosos papers manuscrits sempre apaisats on la ciència, les anàlisis, els sistemes, els estatuts, els comentaris, el teu ser i el teu saber quedaran sempre com a un pàl·lid reflex de la teua personalitat.

Finalment, Llorenç Ferrer, permetem que et diga que en el teu cas no podem aplicar-te aquella frase que deia "darrere d'un gran home sempre hi ha una gran dona! No és el teu cas perquè Mercè la teua dona no mai ha estat darrere, sempre ha estat al teu costat, i a ella pertany una bona part d'aquesta distinció que avui t'atorguem.

Distinció amb la qual la Universitat de València t'honora pels teus mèrits i a la vegada s'honora per tenir entre els seus a persones de la teua qualitat.
Moltes gràcies.